

SARA RIVENS
ZAROBLJENICA

PRVI DEO SERIJALA
„ZAROBLJENICA“

S francuskog prevela
Tamara Andrić

„Zarobljenica” se ne svrstava u klasična romantična dela: ovde se romantično meša s nasiljem, a određene scene mogu iznenaditi čitateljke koje to ne očekuju. Upozorenje: spominju se silovanje, fizičko nasilje, koriste se nasilni izrazi.

PROLOG

Zarobljenica

Tako su me zvali. Smatrali su me sredstvom razmene tokom pregovora za ilegalne ciljeve. Novčanom nadoknadom mog „vlasnika”.

Koristili su me. Skrnavili. I tako godinama. Za sve to vreme davila sam se u tom košmaru ne nazirući mu kraja. Ne uspevajući da se iz njega probudim.

Počela sam da radim zbog *nje*. Da bih *nju* spasla. Da bih *nas* spasla.

Moj zadatak bio je jednostavan: podati se bez reči, iako protiv svoje volje, i pustiti da se na meni olakšaju debele bolesne svinje pune para, kojima je bilo potpuno svejedno što će njihov postupak ostati urezan u mom sećanju.

Njihovo silovanje.

Nisam mogla da ih izbacim iz glave. Osećala sam njihove dodire čak i kad su bili daleko. I zbog njih sam mrzela sebe. Bila sam prazna školjka koja od života više ništa nije očekivala, zato što je moj život bio potpuno uništen.

Moje pravo ime? Ela. Bile su mi 22 godine. *Mislim.*

Bila sam „zarobljenica” jednog Džona. Taj tip je bio pravo govno. Mogla sam to s pravom da kažem jer sam ga danonoćno trpela otkako me je uzeo.

Za sve je on kriv. Zbog njega sam sad bila... *uništena.*

Moje telo više nije bilo moje. Bilo je njegovo.

Ali sad će sve da se promeni.

Poslao me je da radim za nekog drugog. Sigurno mu više nisam potrebna. Jesam li žurila da napustim ovu kuću u kojoj je bio uzrok mojih najgorih bolova. Naravno. Da li sam znala ko je taj stranac i zašto me je angažovao? Ne. Jesam li se plašila? Bila sam prestrašena.

PRVO POGLAVLJE

SVETLO NA KRAJU TUNELA... ILI IPAK NE

„Ustaj!”, zaurlao je moj vlasnik, naglo me probudivši.

Dah mu je bazdio na alkohol i duvan. Tvrđog pogleda, grubo mi je drmusao glavu.

Džon. Prvoklasno govno, što se jasno videlo i po njegovom izgledu klošara na teškim drogama gladnog para.

„Tražio sam mu debelu sumu, tako da nema kašnjenja s isporukom!”, uzviknuo je lažno veselim glasom.

Izvukla sam se iz kreveta dok me je moj budući bivši vlasnik mrko gledao. Nisam tad baš bila svesna značenja te misli. *Budući bivši vlasnik.*

Izašao je trapavim korakom, što je jasno pokazivalo da je pijan. *Jebo te, pomislila sam, kako neko može biti pijan u devet ujutru?*

Pored mog kreveta stajale su prazna torba i stvari koje mi je Džon kupio za tu priliku. Donji veš, dva para farmerki i dva duksa. *Kakav džentlmen.*

Uzela sam stvari s poda i nehajno ih ubacila u torbu. Obula sam svoje iznošene cipele i izašla iz ostave za metle koja mi je služila kao soba. Jedva sam čekala da odem iz tog omraženog prostora. *Zauvek.*

Žurno sam se popela uz stepenice i zastala ispred klošara, koji me je čekao na pragu ulaznih vrata.

„Dođi ovamo.”

Prišla sam nepoverljivo. Spustio mi je svoje ogavne, mršave prste na neočešljanu kosu, pokušavajući da mi povuče neposlušne pramenove i dovede frizuru u red.

Zgađena, pokušala sam da se izmaknem, na šta mi je divljački stegnuo vilicu. Naterao me je da ga pogledam dok je besno siktao:

„Droljo mala, trebalo bi ja da se gadim tebe.”

Prostrelila sam ga pogledom, ali nisam ništa rekla. Čvrstim stiskom povukao me je napolje. Biće to lep dan, naročito za mene.

Prišao je crnom vozilu parkiranom u blizini, otvorio vrata i gurnuo me unutra.

„Ti si jedna obična vreća problema, naročito noću, dok cmizdriš kô derište. On će to brzo shvatiti i tražiće pare nazad, ali reći ćeš mu da to nije moguće.”

Pre nego što je zatvorio vrata, čula sam njegovo bolesno cerekanje. Izdahnula sam s olakšanjem, a lupanje srca se smirilo tek kad sam najzad osetila da je automobil krenuo.

Na moju veliku sreću, vozač nije bio pričljiv. Po licu bih mu dala četrdesetak godina, a telo mu je bilo krupnije od Džonovog. Okrenula sam glavu da bih gledala nove krajolike koji su se smenjivali iza zatamnjениh stakala.

Udaljavala sam se od pakla u kom sam provela polovinu svoje adolescencije. Na neki način, bila sam slobodna. Daleko od Džona, koji me je iščupao iz mog pređašnjeg života. Koji je, iz pohlepe, smatrao da treba da me izbriše iz stvarnosti.

Slobodna sam. Majku mu, o ovom trenutku sam toliko sanjala!

Na tu pomisao osmehnuh se kao dete, a oči mi se ispuniše suzama. Naziralo se svetlo na kraju tunela, tunela u koji sam upala zbog jedinog člana svoje porodice.

Međutim, strahovala sam od svog budućeg vlasnika. Znala sam da od Džona nema goreg, to je bilo sigurno, ali pitala sam se ko je taj neznanac. Šta namerava da učini sa mnom? I hoće li joj slati novac koji zaradim? Nisam imala nikakvih vesti od nje još otkako sam počela da radim.

Neodređena pomisao o bekstvu od budućeg vlasnika proletela mi je kroz glavu, ali bilo je već kasno. Moj život je svakako propao, nisam imala kud da odem. A povrh svega, nisam znala ni kuda idem.

Putovanje je trajalo dugo, veoma dugo. U međuvremenu, pala je noć. Usnula sam dvadesetak puta. Zatim sam se usredsredila na vozača, koji nije progovorio otkako smo krenuli. Da ga pitam koliko nam je još ostalo, da li bi mi odgovorio? Delovao je mrzovoljno i hladno.

Konačno sam osetila da usporavamo. Progutala sam knedlu jer sam opazila muškarce uz ivicu puta. Kad je vozač spustio prozorsko staklo, moj pogled se ukrstio s pogledima imponantnih figura.

„Pustite ga da prođe”, oglasila se jedna od njih.

Jebem ti, gde smo? Treba da ga pitam...

Oklevala sam. Kad sam konačno odlučila da ga pitam, automobil se naglo zaustavio. Vozač je izašao i obišao vozilo da bi mi otvorio vrata. Izvukao me je iz kola vukući me za ruku, stežući me tako jako da mi se lice iskrivilo u bolnu grimasu.

Ne brini, neću pobeći. Nemam kud da odem, matori.

S rancem na leđima, pozvonio je na osvetljeno dugme na ulaznim vratima i ostao da čeka ne uputivši mi ni pogled ni reč. Oko nas nije bilo ničega osim glavnog puta, koji se pružao iza mene, i ulaznih vrata, koja su me delila od moje buduće kuće ograđene dugačkim zidom.

„Doveo sam je”, hladno je rekao vozač, podigavši glavu prema nadzornoj kameri iznad zida.

Vrata se automatski otvoriše. Brzo me je vukao stazom koja mi se činila beskrajno dugom. U daljini se uzdizala ogromna kuća s više prozora nego zidova. *Moj novi vlasnik nikada nije gledao horor filmove? Upravo takve kuće najčešće privlače psihopate.*

Bila je to ogromna kuća. S leve strane, nasred savršeno pokošenog travnjaka, nalazio se ogroman bazen. Dosta niže primetila sam neka vrata. Da nisu vrata garaže?

Vozač mi je još jače stegnuo ruku. Bila sam sigurna da će mi na koži ostati modrice od njegovih prstiju. Kucnuo je na ulazna vrata, a otvorio nam je jedan stariji muškarac, koji me je odmerio bezizražajno.

„Rik je na drugom spratu s ostalima”, rekao je stariji čovek ne odvrćajući pogled.

Rik? Moj novi vlasnik zove se Rik?

„Svi su tu?”

Čovek kratko klimnu glavom i udalji se s prolaza. Zahvalila sam mu ljubaznim osmehom na koji mi nije uzvratio, nego je okrenuo glavu praveći se da nije primetio. *Zašto sam mu se osmehnula?*

Popeli smo se belim stepenicama bez reči. Iako nisam imala vremena da obiđem druge prostorije, primetila sam da je kuća puna vrata. Sobe? Ali kome treba toliko soba u kući?

Kad smo stigli na drugi sprat, čula sam prigušene glasove koji su dopirali sa dna hodnika. Progutala sam knedlu, srce mi je lupalo kao ludo. Uplašena tim nepoznatim glasovima, drhtala sam kad smo se našli ispred vrata iza kojih je dopirao žagor. Vrata koja su razdvajala moju neizvesnu budućnost od moje košmarne sadašnjosti.

Pošto je pokucao, vozač ostade mirno da čeka. S druge strane vrata čuli su se koraci. Vrata je otvorio muškarac mlađi od onog kojeg smo sreli na donjem spratu. Imao je pedesetak godina i fiksirao me je plavim očima dok su mu se tanke usne krivile u osmeh. On se barem osmehivao.

„Baš si se zadržao”, rekao je okrenuvši se prema vozaču.

„Izvini, na glavnom putu je bila gužva, pa sam morao da koristim sporedne.”

Čovek klimnu glavom i preusmeri pažnju na mene. Iza njega su se začuli šaputavi glasovi. Udaljio se da nas propusti da uđemo, a zatim je zatvorio vrata.

Kad mi je vozač konačno pustio gotovo ukočenu ruku, lice mi se iskrivilo od olakšanja. Naspram sebe sam ugledala grupu svojih vršnjaka. Bilo ih je četvoro: dve devojke i dva momka. Svi su sedeli zavaljeni u kožne kancelarijske stolice i odmeravali me i procenjivali kao da sam stoka na vašaru.

Užasavala sam se toga.

„Kategorički odbijam i time raspuštam ovaj skup”, uzviknuo je jedan od njih ustajući sa stolice.

Taj izuzetno promukao glas pripadao je jedinom svetlokosom muškarcu u prostoriji. Nekoliko pramenova razbarušene kose padalo mu je preko sivih očiju. Plašila sam se njegovog prodornog pogleda, kao i njegove krupne pojave. Okrenuo je glavu od mene u trenutku kad se pedesetogodišnjak oglasio:

„Eš, ne komplikuj. Savršena je za poslove, njen bivši vlasnik mi je rekao da je vrlo preduzimljiva.”

E to je primer lažne ocene, gospodine!

„Ne želim još jednu zarobljenicu, Rik! Pogledaj je, izgleda kao zombi! Od nje nećemo dobiti ništa, sem možda dotaći još niže dno”, besno je odbrusio taj po imenu Eš, upirući prstom ka meni.

Iako su me povredile grube reči kojima je opisao moj izgled, nisam ništa rekla. Nije mi bila bliska pomisao da se branim, pogotovo ne sada.

Gledao me je maltene s gađenjem. Stomak mi se vezao u čvor kad mi se u glavi, već umornoj od razmišljanja, javila misao: a šta ako me vrati Džonu?

O ne, preklinjem te.

„Ne pričaj koješta, divna je!”, odgovorio je Rik prišavši mi. „Baš kao što ti voliš.”

Spustio mi je dlan na obraz, na šta sam nesvesno ustuknula. Vozač me je grubo ponovo uhvatio za ruku, misleći da ću možda pobeći.

„Plašljiva si? Malena... nije trebalo onda da se upuštaš u nešto ovakvo.”

Tu rečenicu je promrmljao s blagim osmehom.

Nikada nisam ni nameravala da se upustim u nešto poput ovoga, pomislila sam. Bilo je to zbog nje. Samo zbog nje.

„Ako hoćeš, Eš, mogu da je isprobam za tebe. Da vidimo koliko vredi na terenu...”, začuo se muški glas.

Namrštila sam se, zgađena tamnim očima drugog muškarca, koji se nije ustručavao da me skenira perverzним pogledom. Na vratu je imao tetovažu ptice, kosu crnu kao gavran, a pogled jednako prodoran kao plavušanov.

„Nudim ti je, kuća časti.”

„Ben ne može imati dve zarobljenice, Eš, i o tome nema rasprave.”

Taj „Eš” me je i dalje gledao s gađenjem. Shvatila sam da je on moj novi vlasnik i da ne želi da radim za njega. Dve devojke su se došaptavale, ali nisam mogla da razaznam šta govore.

„GUBITE SE ODAVDE!”, dreknuo je Eš. „I ONA S VAMA!”

Naglo sam se trgnula na njegove poslednje reči. Najstariji u grupi, Rik, zakolutoa je očima videvši Eša kako kreće prema vratima.

„To je upravo ono što bi on voleo da uradiš”, reče mirno.

Njegove reči zaustaviše mladića u prvobitnoj nameri. Okrenuo se prostrelivši Rika pogledom, a zatim se okrenuo ka ostalima. Oni se nisu mrdali, bez reči prateći scenu. Zbunjena, čekala sam odgovor tog muškarca svetle kose koji me uopšte nije hteo.

„Bez njega nikada i ne bih završio u vašim idiotskim poslovima.”

Rik je uzdahnuo pre nego što je odgovorio:

„Ali sad, pošto si ovde, vodi poslove kao što je on radio. Ne stoje baš najbolje, i ti to znaš.”

„Zato treba da prihvatiš svoju novu zarob...”

„Zaveži, Kjaro!”, suvo ju je prekinuo Eš.

Osećala sam se vrlo neprijatno prisustvujući raspravi čiji sam bila uzrok. Ako ćemo sve gledati s pozitivne strane, bila sam daleko od Džona. Loša strana je što će mi uskoro otpasti ruka, jer je uopšte više nisam osećala.

Muškarac po imenu Rik glavom je dao znak vozaču, koji me je najzad pustio i udaljio se. Ostali smo samo ja, dva muškarca u sukobu i ostatak grupe. Stavila sam ruku na bolnu mišiću s namerom da je blago izmasiram.

Osećala sam nelagodu zbog napetosti koja je vladala. Iskreno govoreći, mrzela sam da budem u centru pažnje. U tom trenutku želela sam samo jedno: da propadnem u zemlju i zatrpam se dok ne pronađu neko rešenje za svoje probleme.

Plavušan je munjevito izašao iz sobe, ostavivši me s Rikom, koji se okrenuo prema meni sa širokim osmehom na licu.

„Dobro! Sad kad je problem rešen, dozvoli da se predstavim. Zovem se Rik, a ovo su Ben, Kjara i Sabrina”, reče pokazujući rukom prema prisutnima u sobi.

Mlada žena po imenu Kjara, veoma lepa, javila mi se pokretom ruke. Braon kovrdže spuštale su joj se u slapovima preko ramena. Imala je lep nos i osmeh, a oči svetle i tople. Sabrina je imala izgled fatalne žene, kakav ja nikada neću imati, bademaste oči i pune usne. Njene egzotične crte lice navele su me da pomislim da je možda latino porekla. Imala je usiljen osmeh, baš kao ja nekada u prisustvu Džona.

Uzvratila sam joj istim osmehom.

„Debelo smo te platili tvom bivšem vlasniku”, nastavio je. „Nadam se da se nisam prevario...”

„Moja ponuda i dalje važi”, podsetio je drugi muškarac, slegnuvši ramenima.

Bio je to onaj perverznojak, Ben.

„Jedan od vas dvojice treba da ode i pita Eša gde će spavati njegova nova zarobljenica.”

Nijedan od njih nije se usudio da krene, praveći se da nisu čuli. Rik besno odmahnu glavom i strogo pogleda perverznojaka.

„Kreći odmah! Imam pametnija posla nego da ležim prikovan za bolnički krevet!”, prodrao se.

„Mogu li ja da odem?”, upita jedna od devojaka, Sabrina.

„Ne”, odgovoriše istovremeno dva muškarca i ne pogledavši je.

Sabrina zakoluta očima i namršti se.

„Kjaro, siđi ti.”

Perverznojak ispusti podrugljivi kikot dok je mlada žena odmahivala glavom prekrstivši ruke na grudima. Ali popustila je pod mrkim Rikovim pogledom i ustala. Mrmljajući nešto nerazumljivo, izašla je iz prostorije.

Nekoliko minuta kasnije, čuli su se mukli povici, a zatim se Kjara vratila ljutitog izraza. Nervozan, Rik me prstima uhvati za mišicu... *Zašto su se svi okomili na moju ruku?!*

Dok smo se spremali da izađemo, mladi muškarac svetle kose od malopre banuo je u prostoriju gotovo razlupavši vrata. Zgrabio me je za šaku i iščupao iz ruku starijeg muškarca.

Iskrivila sam lice od bola zbog njegovog stiska. Kad smo sišli niz stepenice, stigli smo do mračnog i vlažnog hodnika. Posle ostave za metle, sad ću spavati u podrumu. Kakva sam srećnica.

Otvorio je druga vrata i grubo me gurnuo u prostoriju. Izgubila sam ravnotežu. Nisam stigla ni da ustanem, a već sam čula kako zaključava vrata. Prostorija je bila osvetljena samo malim poluotvorenim prozorom, kroz koji je prodirao hladan zimski vazduh. U „sobi” se nalazio samo stari madrac na golom podu, bez jastuka i bez pokrivača.

Progutala sam knedlu začuvši lom i dreku u prostoriji iznad mene. Krici su pripadali samo jednoj osobi. Mom novom vlasniku.

Otvorila sam svoju staru torbu i obukla oba duksa iz nade da će me to nekako ugrejati tokom noći. Posle nekoliko trenutaka zaglušujuće buke, kroz mali prozor začula sam zvuk motorâ, i shvatila da svi odlaze i da ostajem sama sa svojim novim umobolnim vlasnikom.

Pitala sam se kako neko može da spava u kući s toliko prozora, a sad sam imala i odgovor. *On je psihopata. Zato se i ne boji da će privući sebi sličnog.*

Razgledala sam oko sebe tražeći da vidim čega još ima sem prostog madraca, koji je verovatno bio i prljav. Nije bilo ničega, osim gvozdениh vrata s otvorom u donjem delu. *O ne, kao u zatvoru.*

Začuvši korake iznad glave, pogledala sam u plafon. Možda je bio u sobi iznad mene? Uzdahнула sam. Iako me je umor polako osvajao, od misli nisam uspevala da zaspim, vrteći film ispunjen prethodnim dešavanjima.

Posle nekoliko sati zurenja u plafon i iscrpljujućeg razmišljanja, kapci mi postadoše teški. Pokušala sam da zaspim sklupčana kako bih se zagrejala.

Na kraju sam skoro počela da žalim za Džonom.